

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Tư, ngày 29/06/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 930

“RẤT KHÓ TÌM HỌC TRÒ TỐT”

Chúng ta thường nghe nói rất khó tìm được một vị Thầy tốt nhưng Hòa Thượng nói: **“*Học trò tốt cũng không dễ tìm*”**. Chúng ta nghe vậy thì cảm thấy nghịch lý nhưng đúng là như vậy. Một học trò tốt thì có thể tìm được một người Thầy tốt nhưng một người Thầy tốt không thể tìm được một người học trò tốt. Tâm cảnh này Ngài Lý Bình Nam có cảm khái rất sâu sắc, Hòa Thượng Tịnh Không cũng vậy.

Học trò tốt không phải là người thường xuyên hầu hạ, đưa phong bì cho Thầy mà là học trò biết nghe lời và làm theo Thầy. Ngài Lý Bình Nam có hơn 300.000 học trò nhưng cũng không có nhiều người có thể hoằng dương Phật pháp như Hòa Thượng Tịnh Không. Ngài Lý Bình Nam cũng chỉ có một vài học trò có thể đem cả cuộc đời hi sinh phụng hiến, tiếp nối chí hướng của Ngài.

Có một lần, tôi đọc trong bộ **“*Kinh Vô Lượng Thọ giảng giải*”**, trong phần Lời mở đầu, Hòa Thượng Tịnh Không nói: **“*Lần này in 10.000 bộ “Kinh Vô Lượng Thọ giảng giải” mà có một đến hai người đọc nghiêm túc, hành trì nghiêm túc thì đủ vốn rồi*”**. Mỗi bộ **“*Kinh Vô Lượng Thọ giảng giải*”** có 4 cuốn, 10.000 bộ là có 40.000 cuốn, vậy mà chỉ một đến hai người lấy đó để tu hành nghiêm túc đã là đủ vốn rồi. Thế mới biết tâm cảnh của người Thầy hết sức vĩ đại. Nếu không có sức định thì Ngài sẽ cảm thấy cô đơn, buồn tẻ, chán nản, kèm theo sự thất vọng.

Đôi lúc chúng ta tự hỏi: **“*Chúng ta có phải là học trò tốt không?*”**. Chúng ta không phải là học trò tốt, không phải là trợ thủ tốt của Thầy, vậy mà chúng ta lại mong cầu có những học trò tốt. Đó là tham cầu. Hòa Thượng nói: **“*Tôi một mình bốn ba khắp nơi trên thế giới, một mình làm lui hoằng trì Tịnh Độ. Mỗi lần về, tôi đều nói với Thầy tôi: “Thưa Thầy! Con mong Thầy đào tạo thêm vài sư huynh đệ để con ở bên ngoài hoằng pháp có người đồng hành, hỗ trợ”. Thầy cũng nói bằng giọng đượm buồn: “Ông đi tìm học trò để cho tôi dạy! Nghe Thầy nói như vậy, từ đó về sau tôi không gợi ý Thầy nữa vì học trò tốt ở đâu mà tìm*”**.

“*Học trò*” ở đây là **“*học trò tốt*”**. Ngài Lý Bình Nam đã có hơn 300.000 học trò, nhưng rất ít học trò lấy chí hướng của Thầy làm chí hướng của mình, lấy sự nỗ lực của Thầy làm sự nỗ lực của mình. Trước đây nghe những lời này chúng ta không có sự cảm khái sâu sắc, nhưng bây giờ chúng ta có cảm khái rất sâu sắc. Nếu người Thầy không có công phu nội tâm thì sẽ cảm thấy cô đơn, buồn tẻ và thất vọng khi không có học trò tốt.

Hòa Thượng nói: **“Một người học trò tốt có thể tìm được một người Thầy tốt, nhưng một người Thầy tốt không dễ gì tìm được một người học trò tốt. Xưa nay bao đời Tổ Sư Đại Đức cũng có nhiều vị cả đời tu hành có thành tựu nhưng không có truyền nhân. Nếu vị Thầy có một đến hai người truyền nhân thì đã là hoan hỷ không gì bằng rồi!”**. Tổ Sư Đại Đức đã tu hành chứng ngộ mà còn như vậy cho nên có nhiều vị bị thất truyền, không có người tiếp nối. Hòa Thượng nói: **“Một đời của bạn hồng dương diễn giáo cho dù thành công đến mấy mà không có người sau tiếp nối thì chẳng khác nào một sự xác xơ!”**. Ở đây không phải là khẳng định cái “ta”, không phải là mong có sự tiếp nối cái “ta” riêng biệt mà có sự tiếp nối giống như hoàn thành sứ mệnh, có sự truyền thừa thì mạng mạch đó mới được liên tục, không bị đứt đoạn.

Chúng ta học theo Hòa Thượng Tịnh Không. Hòa Thượng Tịnh Không học theo Ngài Lý Bình Nam. Ngài Lý Bình Nam học theo Tổ Sư Ấn Quang. Việc học của chúng ta là một chuỗi sư thừa, có sự tiếp nối rất rõ ràng, chánh quy. Nhưng nhiều người cảm thấy không cần sự truyền thừa Sư Đạo này. Họ thấy một người tự nhiên đứng lên bục giảng thì liền đi theo.

Hôm kia, tôi đi giảng ở chùa thì có người đến bên cạnh tôi rồi nói: **“Thầy ở đâu vậy? Con muốn đi theo Thầy!”**. Tôi thấy họ đã ngoài 60 tuổi, tôi hỏi họ: **“Cô có biết tôi là ai không mà cô đi theo tôi? Ở nơi đây cũng tu hành Tịnh Độ, cũng một lòng, một dạ niệm Phật cầu vãng sanh. Cô về đây tu hành với Thầy trụ trì là được rồi!”**. Có người hỏi nhỏ Sư cô trụ trì: **“Thầy này giảng hay quá, vui quá! Có phải là Thầy Thích...”**.

Tim ở đâu ra học trò tốt? Chúng ta quán sát xem: Bấy lâu nay chúng ta có phải là học trò tốt hay không? Thật ra, học trò tốt chỉ đơn giản là học trò thật nghe lời, thật làm. Tôi không dám nói mình là người tu hành nghiêm túc. Tôi không biết có bao nhiêu bộ **“Kinh Vô Lượng Thọ giảng giải”** được đưa về Việt Nam nhưng có lẽ người có thể đọc hết 4 quyển đó chỉ có mình tôi. Nhờ đọc 4 quyển đó mà tôi đã thấu hiểu được, nắm được cương lĩnh tu học cho nên bao nhiêu năm nay tôi chỉ học một vị Thầy, chỉ nghe Hòa Thượng, chỉ học Hòa Thượng. Các vị tìm lại những video ghi lại những buổi đầu tiên tôi chia sẻ ở Hà Nội thì sẽ thấy tôi đều dẫn giải lời của Hòa Thượng. Trước sau như một, tôi đều khuyên đại chúng tu hành Tịnh Độ, một câu **“A Di Đà Phật”**, một vị Thầy dẫn đạo, một bộ Kinh để nương tựa, một hướng Tây Phương để quay về. Tất cả những video này đều có trên Youtube. Không có chuyện trước đây như vậy, sau đó lại khác đi. Nếu chúng ta liên tục chuyển phương hướng thì những người học theo mình không biết nương vào đâu.

Phật dạy: **“Nhất môn thâm nhập, trường kỳ huân tu”**. Một hướng đi, một bộ Kinh để nương tựa, một vị Thầy dẫn đạo, đó mới là **“nhất môn”**. Khi chúng ta tìm về nương tựa một người Thầy thì chúng ta cần phải xem vị Thầy đó có sự truyền thừa không. Có những người đi theo vị Thầy nào đó, không cần biết vị Thầy truyền thừa từ đâu, chỉ cần thấy họ nổi tiếng, giảng hay thì chạy theo. Đó là **“cảm tình dụng**

sự”, là rung động cảm tình chứ không phải là cảm ngộ. Rung động cảm tình thì dễ thay đổi, còn cảm ngộ từ nội tâm mới không thay đổi.

Cách đây hai ngày, khi chia sẻ với mọi người, tôi chỉ đem cách mình tu hành, cách mình dụng tâm để nói ra nhưng người nghe hết sức bàng hoàng rồi chột tỉnh. Họ nhận ra bấy lâu nay cách dụng tâm của họ đã sai vì không có sự chuyên nhất. Họ chuyển đổi phương hướng, chuyển đổi cách hành trì, thậm chí chuyển đổi cách tiếp nhận giáo huấn của người hướng đạo. Cho nên lúc nào họ cũng như đang ở ngã năm, ngã bảy. Nếu chúng ta tu hành ở ngã ba thì đã đi không tới đích rồi, nếu đứng ở ngã năm, ngã bảy thì sẽ không có ngày đến đích.

Bây giờ tôi mới có sự cảm nhận sâu sắc về tâm cảnh của người Thầy. Thầy Lý Bình Nam có hơn 300.000 học trò nhưng người tiếp nối Thầy chỉ có vài người. Hòa Thượng Tịnh Không cũng hơn 60 năm bốn ba khắp nơi trên thế giới. Trong cả cuộc đời hành hóa của Ngài, đến lúc này người truyền thừa Ngài cũng không quá mười đầu ngón tay. Chúng ta phản tỉnh xem mình có phải là học trò tốt không? Vì sao những người Thầy tốt như vậy lại không có những học trò tốt? Vì học trò không biết nghe lời, không thật làm. Chúng ta là những người học trò, những người học Phật pháp, học đạo đức Thánh Hiền, chúng ta hãy tự hỏi: Mình có phải là người học trò tốt hay không?

Hòa Thượng nói: **“*Học trò tìm được một người Thầy tốt cũng là một nhân duyên tốt. Người Thầy tìm được một học trò tốt cũng là một nhân duyên tốt*”**. Thầy tìm được người học trò tốt để dạy không dễ. Tại sao chúng ta không phải là học trò tốt? Nếu chúng ta là học trò tốt thì Thầy của chúng ta đã có truyền nhân, có niềm vui mà không niềm vui nào sánh bằng rồi!

Người xưa nói: **“*Khả ngộ bất khả cầu*”**. Học trò gặp được một vị Thầy tốt, đó là nhân duyên nhiều đời. Người Thầy muốn gặp được học trò tốt cũng là một nhân duyên. Hòa Thượng nói: **“*Một người học trò tốt có thể tìm được một người Thầy tốt nhưng một người Thầy tốt không dễ gì tìm được một người học trò tốt*”**. Mọi người hãy chiêm nghiệm đạo lý này! Nếu bản thân chúng ta chưa phải là người học trò tốt thì làm sao chúng ta có thể là người Thầy tốt? Vậy thì chúng ta cũng không thể nào có được một truyền nhân tốt.

Chúng ta không phải là học trò tốt bởi vì chúng ta ngạo mạn, **“*tự dĩ vi thị*”**, tự cho mình là người biết, tự cho rằng cách nghĩ cách biết của mình cao hơn Thầy. Ngày nay, rất nhiều đứa con cho rằng chúng giỏi hơn Cha Mẹ, rất nhiều học trò cũng cho rằng cái biết của mình hơn Thầy cho nên học trò mới phản nghịch, **“*tự dĩ vi thị*”**.

Một người học trò tốt sẽ dễ dàng tìm được một người Thầy tốt nhưng một người Thầy tốt không dễ tìm được học trò tốt. Học trò biết nghe lời, biết làm theo rất dễ tìm được một người Thầy tốt, nhưng một người Thầy tốt không dễ tìm được học trò biết nghe lời, biết làm theo. Chúng ta hãy quán sát xem chúng ta có phải là học trò tốt không! Việc này vô cùng quan trọng! Việc này không chỉ quyết định đến

sự thành bại trong cuộc đời hiện sinh mà còn quyết định việc vãng sanh của chúng ta nhưng chúng ta lơ là, không nghiêm túc để xem xét.

Có người nói với tôi: “*Thưa Thầy! Con đã quy y 6 lần rồi, bây giờ con quy y thêm lần nữa có được không?*”. Tôi nói: “*Con đã quy y 6 lần rồi thì quy y thêm một lần nữa cũng vậy thôi!*”. Nếu chúng ta đang ở ngã ba thì chúng ta đang phải lựa chọn một trong ba đáp án A, B, C. Khi chúng ta không biết đi bên trái đúng, đi bên phải đúng, hay đi cả hai bên đều đúng thì sự lựa chọn của chúng ta đã là may rủi rồi. Nếu chúng ta còn có thêm ngã tư, ngã năm, ngã sáu, ngã bảy nữa thì lại càng khó khăn hơn.

Người thế gian cũng nói: “*Nhất nghệ tinh, nhất thân vinh*”. Chúng ta chọn nghề thì cũng cần chọn một nghề để học chuyên sâu thành chuyên gia. Trong tu hành, chúng ta phải chọn pháp môn. Khi đã chọn được pháp môn rồi thì chúng ta cứ một đường mà đi. Nếu đi mãi không tới đích thì chúng ta phải quán chiếu xem: Mình có đi đúng không? Mình có đang nỗ lực không? Mình có đang lơ là, làm một cách chệnh mảng không? Trong câu chuyện “*Rùa và thỏ*”, con thỏ lúc đang thi chạy nước rút thì dừng lại hái hoa, bắt bướm bên đường. Đó là sự mông lung. Con rùa tuy chậm chạp nhưng bước đều bước, bước miệt mài, chuyên cần, cuối cùng đến đích trước thỏ.

Hòa Thượng nói: “*Chúng sanh ở thế gian này nghiệp chướng sâu nặng, họ gặp Phật Bồ Tát rồi còn hủy báng các Ngài. Họ gặp các vị tu hành có chứng, vậy mà vẫn hủy báng các Ngài, vậy thì tốt nhất họ đừng nên gặp để không sinh tâm ngạo mạn mà hủy báng các Ngài. Phật Bồ Tát không cho chúng ta gặp cũng là vì sự từ bi của các Ngài*”. Phật Bồ Tát vì lòng đại từ đại bi mà đến thế gian này, nhưng các Ngài cũng vì lòng đại từ đại bi mà không cho chúng ta gặp các Ngài vì chúng ta gặp nhưng lại hủy báng, nhục mạ các Ngài. Nếu các Ngài cho chúng ta gặp các Ngài thì chúng ta sẽ đọa lạc càng sâu hơn.

Phật là một vị Thầy rất tốt giúp chúng ta thoát khỏi luân hồi sinh tử. Chúng ta học Phật đã nhiều năm rồi nhưng chúng ta đừng tưởng chúng ta đã tin Phật. Nếu chúng ta tin Phật thì sẽ không làm sai lời dạy của Ngài. Chúng ta quy y Phật, chúng ta học Phật rồi nhưng vẫn làm sai. Đó là chúng ta chưa tin Phật.

Một lần, Hòa Thượng Tịnh Không về thăm Ngài Lý Bình Nam. Ngài Lý Bình Nam nói: “*Ông phải tin Phật!*”, Hòa Thượng ngạc nhiên nói: “*Con học Phật nhiều năm, bây giờ cũng ra ngoài giảng Kinh thuyết pháp rồi mà Thầy nói con chưa tin Phật sao?*”. Ngài Lý Bình Nam nói: “*Tin Phật rồi thì phải thật làm!*”. “*Thật làm*” là thật sự phải buông bỏ “*danh vọng lợi dưỡng*”, thật sự buông bỏ tất cả những cám dỗ của thế gian. Chúng ta học Phật nhưng chúng ta vẫn truy cầu “*danh vọng lợi dưỡng*”, vậy thì chúng ta không tin Phật.

Chúng ta phải hiểu rằng người học Phật là người có đại phước báu. Trong “*Kinh Pháp Hoa*” có một thí dụ: *Có một người trưởng giả có một người con gọi là trưởng giả tử. Khi người con còn nhỏ,*

người Cha đã lấy hạt minh châu dính trong vạt áo của con để phòng khi đưa con bị lạc thì đời sống cũng không bị khổ. Nhưng khi người con thất lạc, đi bốn ba đầu đường xó chợ để tìm cầu sự sống mà không biết rằng trong vạt áo của mình, người Cha đã dính một hạt minh châu giá trị liên thành. Thí dụ này cho chúng ta thấy người học Phật chân chính là có phước báu không gì bằng! Vậy mà chúng ta cứ mãi lo nghèo, lo khổ, mãi bốn ba tìm cầu bởi vì chúng ta không tin Phật.

Tôi rất cảm xúc khi Hòa Thượng nói: **“Phật Bồ Tát không đến thế gian này vì chúng sanh không tin Phật, nếu gặp Phật Bồ Tát thì họ sẽ sinh tâm hủy báng, hãm hại các Ngài nên các Ngài vì từ bi mà không đến. Cho nên Phật Bồ Tát thị hiện ở thế gian là vì đại từ đại bi, nhưng các Ngài không đến thế gian này cũng là vì đại từ đại bi”**.

Các Ngài đến nhưng họ không tiếp nhận. Các Ngài giảng dạy nhưng họ không nghe lời, không thật làm cho nên các Ngài không đến. Khi các Ngài cảm thấy đủ duyên rồi, chúng sanh có thể tiếp nhận rồi thì các Ngài mới đến. Hòa Thượng muốn nói đến nhân duyên của người học và người dạy, nhân duyên của người Thầy và người trò.

Tôi tự phản tỉnh bản thân: **“Bấy lâu nay mình có phải là học trò tốt, có thật nghe lời và thật làm không?”**. Đây là sự phản tỉnh tích cực cần có. Nếu không có sự phản tỉnh thì bước đường hoằng hóa của chúng ta và bước đường vãng sanh ở tương lai sẽ có chướng ngại. Chúng ta cứ đi lòng vòng mãi thì sẽ không có ngày đến đích.

Một người học trò tốt là người biết nghe lời và thật làm. Người biết nghe lời và thật làm thì dễ tìm được người Thầy tốt. Đây là đạo lý rất rõ ràng! Người Thầy tốt muốn tìm học trò tốt không dễ dàng. Hòa Thượng nhắc nhở chúng ta tự phản tỉnh bản thân xem chúng ta có phải là người học trò tốt hay không. Chúng ta đừng thắc mắc tại sao chúng ta không tìm được vị Thầy tốt.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!